OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

Conferinţa din 27 Septembrie 1982

Încercările neaşteptate ale vieţii ne descoperă fiinţa omenească - prima parte

Lectura meditaţiei zilei.

Vă gândiţi, deseori, la faptul că lumea invizibilă nu ne previne dinainte despre toate încercările pe care trebuie să le traversăm. Acest lucru se întâmplă tocmai datorită faptului că, în neprevăzut, suntem obligaţi să intrăm mai profund în noi înşine şi să facem eforturi mai mari. Toţi avem încercări de traversat, dar bucuraţi-vă! De ce? În iniţierile antichităţii, acela care trebuia să treacă prin foc, străbătea, în realitate un jar artificial, dar el nu ştia acest fapt, îl credea real. Dacă i s-ar fi făcut frică, însemna că nu este demn de Iniţiere şi era alungat. Dar acela care era cutezător, conştiincios, plin de credinţă, traversa focul, descoperind apoi că totul nu a fost decât o iluzie! Încercările vieţii sunt imaginare, înainte de a le parcurge ne gândim mereu că ele sunt teribile, că vom suferi îngrozitor, dar dacă vom şti să le trăim corect, ele nu ne vor mai părea atât de grele.

Încă o pagină atât de stranie, încât nici nu ştiu ce să mai spun. De ce oare, Cerul, lumea invizibilă, nu ne previne? Oh, ce întrebare! Dar, de ce trebuie să ne prevină? În acel moment ne-am lua toate măsurile de prevedere, ne-am pregăti dinainte, am aranja astfel lucrurile, încât nu am putea arăta niciodată calităţile şi virtuţile noastre. Numai în neprevăzut ajungem să ne cunoaştem, să vedem cine suntem şi să ne descoperim aşa

cum arătăm în realitate. Da. Nu v-aţi gândit la acest lucru. V-am luat pe nepregătite!...

Da, este adevărat că, în Iniţieri era cunoscut faptul că trebuiau trecute probele focului, apei, aerului şi pământului şi acest lucru îngrozea. Te pregăteai, aveai curaj, te găseai deja în interior, dar erai vioi, treaz, înarmat şi pregătit. În timp ce, în viaţa zilnică altfel sunt lucrurile! Tocmai aici capitulăm, în faţa celor mai mici lucruri, deoarece ele nu au fost prevăzute, deşi aici trebuie să fim pregătiţi: da, în viaţă!

Acum, în Iniţieri, lucrurile nu mai sunt aşa teribile ca în trecut, cu excepţia poate, a Francmasoneriei, dar şi aici este iluzoriu; eşti pus într-un cavou, adică eşti mort, iar apoi eşti înviat, dar toate aceste ceremonii nu sunt decât nişte comedii... Numai şi numai în viaţa de zi cu zi verifici cât de inteligent eşti, cât de puternic, cât de curat, cât de devotat, cât de fidel, cât de adevărat şi cinstit poţi fi!

Iată pe unul care spune: “Gata, am terminat cu femeile, nici una nu mă va mai tenta de azi înainte!...” Dar, a doua zi, deoarece lumea invizibilă a auzit tot ce a spus, iată că pentru a-l încerca tocmai apare o fată mică şi drăguţă, iar sărmanul nostru prieten se dă bătut!... Apoi rămâne uimit, îşi aduce aminte despre ceea ce a spus, dar este prea târziu. De câte ori nu am auzit fraţi şi surori care spuneau: “Nu mă voi căsători niciodată”. Iar după puţin timp o fac! Ştiţi de ce? Fiindcă au declarat că nu o vor face, da, acest lucru nu trebuia spus... Aici nu avem deloc lumină, promitem şi spunem lucruri care nu trebuiau spuse, deoarece există în lumea invizibilă tot felul de şarlatani care se distrează de minune pe spinarea noastră... Imediat de pun la încercare şi noi clacăm. Dacă nu doriţi să vă căsătoriţi, nu spuneţi acest lucru. Ca şi mine, care spun mereu: “Ah, vreau să mă căsătoresc, da vreau...”, iar când ei văd acest lucru, îmi trimit toate femeile posibile, de aceea nu am reuşit până acum să mă căsătoresc! Da, fiindcă totul îmi scapă... deci

trebuie să cunoştem tot felul de şiretlicuri pentru a putea scăpa de multe lucruri.

Nu, nu este serios ce vă spun. Unii cred că vreau să vă fac să râdeţi, dar aceste lucruri sunt adevărate. De aceea, Iniţiaţii spuneau: **“a şti, a dori, a îndrăzni şi a tăcea”;** atunci când aveţi anumite proiecte, când deţineţi multe secrete, când aţi obţinut anumite puteri, nu le spuneţi, deoarece în acel moment anumite porţi vi se vor închide, anumite lucruri se vor îndepărta de voi, deci trebuie să tăceţi. Acest lucru este valabil în eternitate. Iar dacă eu v-am vorbit puţin astfel, este pentru că am avut un alt motiv. Deoarece aceste patru cuvinte: “a şti, a dori, a îndrăzni şi a tăcea” nu au fost explicate. Ce să ştii, ce să doreşti, ce să îndrăzneşti, în faţa cui şi de ce trebuie să taci, pentru ce motiv? Poate Iniţiaţii au explicat-o, dar nu prin scris, pentru ca toată lumea să afle, ci confidenţial, între ei înşişi.

Acum, nimeni nu ştie ce se ascunde în spatele acestor patru cuvinte. Veţi putea spune tot felul de lucruri, dar numai bunul Dumnezeu va şti dacă aveţi dreptate! Dar a dori? Ce să doriţi? Putem dori tot felul de lucruri care nu sunt mereu cum trebuie. Dar a îndrăzni? Să îndrăzneşti să spargi capul unuia, să îndrăzneşti să violezi o fată, să furi, ei nu! Am decis să vă dezvălui aceste patru cuvinte, dar există ceva din lumea invizibilă care îmi interzice, care mă împiedică, spunându-mi: “Lasă-i să mai aştepte”. Eu am rămas stupefiat, uimit când mi s-a revelat ce se găseşte în spatele acestor cuvinte. Ce anume să ştim, deoarece cunoştem atâtea lucruri şi iată că nu avem nici o putere, nici o cunoştiinţă adevărată, nici o bucurie. Cunoaştem prea multe lucruri, dar nu ceea ce trebuie ştiut. Apoi, dorim atâtea lucruri, cerem, dar nici Iisus n-a explicat sensul cuvintelor: **“Cereţi şi vi se va da“.** Nu*, El nu a revelat ceea ce trebuie să ceri.* Cuvintele **“Căutaţi şi veţi găsi”**, *nu au fost nici ele explicate*. Poate el le-a spus în secret discipolilor săi, dar în Evanghelii nu apar explicaţii. Apoi,

“**Bateţi şi vi se va deschide**”. Pe ce să bateţi? Cum şi cu ce să bateţi? Cu un ciocan? Am decis să vă revelez toate acestea, dar pentru cele patru cuvinte: a şti, a dori, a îndrăzni şi a tăcea va mai trebui să aşteptaţi, da...

Pentru acei care nu au auzit încă, voi repeta numai aceste trei cuvinte: **cereţi, căutaţi, bateţi**. Bineînţeles, am mai explicat toate acestea, dar este bine să le auziţi din nou, fiindcă mereu va fi şi cineva care nu le ştie. Atunci, puneam întrebarea: de ce Iisus se oprea mereu asupra a trei lucruri, ca şi în cazul: “Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina şi unde la sapă şi le fură hoţii, ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură”. De ce, El se opreşte mereu asupra a trei lucruri? Ca şi în cazul: cereţi, căutaţi şi bateţi. Eu vă spun acum: *deoarece există trinitatea intelect-inimă- voinţă, noi gândim, simţim, acţionăm*. Care este oare factorul din noi care cere? Am pus unor mari filozofi întrebarea: “Cine este acela care cere? - Oh, este intelectul!”. Eu am răspuns: “Nu, el nu ştie să ceară. - Ah, este voinţa! - Deloc***, inima este aceea care ştie să ceară***, ea nu face decât acest lucru: cere, cere la nesfârşit”. Dar, ce cere? Ceea ce are nevoie mai mult! Cere bani, maşini, case... Nu, ea cere un singur lucru: ***căldura, iubirea, ce înseamnă să iubeşti şi să fi iubit, adică ce poate oferi fericirea***. Iată ceea ce iubirea cere, iată ce înseamnă adevărata căldură.

Să vedem acum expresia “Căutaţi şi vi se va da”. Cine este acela care caută? Din nou mi se va răspunde: “Oh, inima este cea care caută, sau voinţa poate. - Nu, nu răspund eu, ele nu ştiu să caute, numai intelectul ştie să caute, fără încetare, el caută ceva pentru a găsi mereu altceva pierdut care trebuie găsit, da, dar nu putem găsi lucrurile în întuneric. Ah, de aceea ***el caută lumina*** pentru a putea găsi, fiindcă posedând lumina, vedem, găsim, iar lumina înseamnă înţelepciune, ştiinţă,

cunoaştere. Iată ce face ***intelectul: el nu cere, nu bate, el caută numai fără încetare.***

După aceea, "Bateţi şi vi se va deschide". Din nou întreb: "Cine bate? - Oh, intelectul. - Nu, deloc. - Oh, poate inima? - Nici vorbă, ea nu ştie să bată, săraca!". Oh, este ***voinţa, ea nu ştie decât să bată, a bate însemnând a acţiona pentru a deschide,*** dar de ce să deschidă? Fiindcă ne găsim într-o închisoare! Ah, deci ***bătând, acţionând, făcând eforturi, ajungem să deschidem uşa şi astfel suntem în libertate***! De aceea, ea acţionează şi face eforturi, bate..., pentru a putea ieşi şi a fi liberă. Iar apoi apar ***iubirea, înţelepciunea şi adevărul care eliberează***. Fiindcă Iisus a spus: ***"Căutaţi adevărul, adevărul vă va elibera".*** Da. Minciunile, iluziile, nu vă pot elibera, din contră, veţi fi mereu legaţi, limitaţi, sub presiunea iluziilor. Numai adevărul vă poate face liberi, trebuie să cunoaşteţi adevărul. E atât de clar, de două mii de ani nu repetăm decât: "caută, cereţi,...". Repetăm şi repetăm, iar oamenii fără discernământ au înţeles că trebuie să caute femei sau bani... Sau, poate case, puteri. Iar a bate înseamnă a-i sparge capul vecinului... Iată cum au înţeles oamenii cuvintele lui Iisus.

Pregătiţi-vă bine şi într-o zi vă voi spune ce înseamnă să ştii, dar ce să ştii? Să vrei, dar ce să vrei? Oamenii doresc foarte multe lucruri, dar nu ceea ce este cuprins cu adevărat în sensul cuvântului a vrea. A îndrăzni înseamnă, mai degrabă, a înfrunta, a nu avea frică de nimic, dar a înfrunta ce şi pe cine? A îndrăzni să te cerţi pentru ce lucru? Ei bine, nu este prea clar nici aici. Iar oamenii au interpretat după bunul lor plac. Ca şi acela care se adresa unei tinere: "Ah, cât aş dori să vă strâng în braţe, dar nu îndrăznesc s-o fac. Îndrăzneşte prietene, i-a răspuns ea, îndrăzneşte..." Iată cum se poate înţelege cuvântul "a îndrăzni"!

Iar a tăcea, trebuia să tăceţi pentru că trăiaţi într-o vreme când puteaţi fi arşi pe rug, asasinaţi. Dacă s-ar fi cunoscut faptul că posedaţi secretul pietrei filozofale şi nu-l spuneaţi, aţi fi fost masacraţi. Deci, trebuia să tăceţi. Există spirite în lumea invizibilă care ne pun la încercare, după ce am vorbit ceva care nu este în regulă, care nu este prudent. I-aş întreba pe miniştrii aleşi, de ce şi-au realizat, până acum, promisiunile dinainte de alegere? Fiindcă au vorbit despre ceea ce doreau să realizeze! Astfel au apărut piedicile, obstacolele şi nu puteţi realiza ceea ce v-aţi propus, aţi vorbit aiurea... Da, sărmanii nu sunt Iniţiaţi, ei vorbesc de toate. Îmi veţi spune că toată lumea, ziariştii, vă vor pune întrebări, vor dori să ştie. Spuneţi-le răspicat să şteargă putina şi apoi veţi vedea. Ca şi bulgarii care promiteau, pentru a fi aleşi, prin sate, aşa cum fac americanii, tot felul de lucruri: unul care era viitor ministru le-a promis sătenilor că va construi şcoli pentru copii lor. “Dar, au spus sătenii, noi nu avem copii. - Îi vom crea, le-a răspuns viitorul ministru”. Vedeţi dar, cum sunt bulgarii, ei pot crea copii, pentru ca aceştia să meargă mai târziu la şcoală...

Concluzionând, vă pot spune că vorbiţi mult prea mult despre proiectele voastre, despre alte lucruri şi apoi nimic nu se realizează. Chiar când promiţi ceva formidabil oamenilor, într-o anumită zi, ajungi la acea dată şi constaţi că oamenii nu sunt prea dispuşi, în interior, să primească, de ce oare? Fiindcă aţi promis. Ar fi trebuit prezentate astfel lucrurile, fără a promite, ci lăsând faptele să vorbească. Apoi, când oamenii vor constata binefacerile venite, vă vor înălţa în slăvi, mult mai mult decât în cazul în care aţi fi dezvăluit dinainte proiectele voastre. Ei bine, eu am mare grijă de acest lucru. Eu nu vă descopăr nimic, sau prea puţin, din proiectele mele, deşi trebuie să ştiţi că am destule proiecte...

Vin la mine unii şi îmi spun: - Oh, Maestre, ar fi minunat să facem acest lucru, să pregătim un altul sau să construim

ceva. Sunteţi de acord? mă întreabă ei. - Oh, le răspund, de mult sunt de acord, numai că nu am spus-o. - De ce? - Fiindcă eu aştept ca acest lucru să vină de la voi înşivă şi eu să-l aprob, deoarece dacă acesta vine mereu de la mine va fi mereu ceva forţat, artificial, nu va ţine, dar dacă va veni de la voi, va merge şi veţi pune aici întreaga voastră bucurie şi fericire, întreaga voinţă. Deci, există secrete aici iar eu am proiecte, dar nu vi le revelez deoarece aştept ca ceva să vină de la voi înşivă. Eu vă pregătesc, pentru moment, iar apoi voi înşivă veţi descoperi ceea ce trebuie sau nu; în acel moment eu voi fi fericit, bucuros să văd că toate acestea vin de la voi înşivă. Pe moment, mulţi spun miraţi: "Sărmanul Maestru, el nu vede de ce avem nevoie...". Ce vreţi, el nu vede poate din cauză că doreşte ca voi să vedeţi...

Problema, dacă eu văd sau nu, nu este aşa importantă, se poate ca eu să nu observ nimic şi totuşi sunt mulţi care îşi spun: "Este atât de naiv, nu vede defectele unuia sau altuia, închide ochii, este atât de încrezător, dacă nu îl atenţionăm noi despre cineva, el nu va observa." Aşa gândiţi voi, că eu nu observ... De ce acţionez aşa? Ah, acesta este secretul meu, de aceea sunt un pedagog, dar un pedagog al noilor concepţii.

Am primit o scrisoare de la un cuplu, nu vă spun numele, sunt drăguţi şi nu vreau să-i expun, de altfel nu ştiu decât ei înşişi şi acum se află în sală, ne ascultă. Ei mi-au spus că trăiesc într-o aşa armonie împreună, se iubesc mult, au şi copii, dar când au venit aici au rămas dezamăgiţi, n-au văzut nimic bun, au găsit totul o comedie, ei considerându-se perfecţi... În timp ce alţii îmi scriu că totul este nemaipomenit, că aici există armonie, ambianţă, iubire, surâsuri, aici se învaţă, ne restabilim, este o atmosferă formidabilă. Este o scrisoare care face excepţie, ce vreţi, este normal, altminteri ar fi prea frumos ca să fie adevărat. Ce pot să le spun acelora care mi-au scris astfel? Eu nu îi voi vexa, îi voi aprecia,

deoarece există o doză de sinceritate în ei, dar le voi spune că, în loc să-i privească pe alţii, să se uite la ei înşişi, să vadă că se găsesc în dezordine, că sunt într-o comedie unde joacă roluri bizare; eu aş vrea să le arăt cum ar trebui să se comporte ca fraţi şi surori, iată adevărata metodă pedagogică valabilă peste tot.

Vă voi spun acum care sunt obiceiurile oamenilor. Când merg undeva, ei îi privesc mereu pe alţii, nu se văd cum sunt ei în realitate, ci sunt educaţi să vadă numai defectele celorlalţi. În loc să dea un exemplu, ei critică şi atunci eu le spun să încerce să lucreze asupra lor înşişi, să se perfecţioneze, astfel încât să devină modele pentru cei din jurul lor. Vă voi da o singură imagine exemplificatoare: un virtuoz cântă, iar unii oameni sau chiar copii, îl critică, dar ei au acest drept într-un singur caz; atunci când artistul nu face bine ceea ce face şi atunci trebuie să dea altuia vioara... Dar oamenii noştri nu cunosc nici gama muzicală şi îndrăznesc să critice un virtuoz! Da, aşa se întâmplă peste tot în lume. Avem dreptul să criticăm, dar numai în cazul în care putem arăta ceva mai mult decât celălalt, altminteri nu putem face acest lucru. În loc să criticăm, este mai bine să încercăm să-l depăşim pe cel criticat. Dar această atitudine este necunoscută în lume, voi sunteţi mereu educaţi în spiritul calomiei şi al criticii.

Iată de ce omenirea se găseşte în această stare, părinţii şi educatorii nu fac decât să o deruteze. Iar eu, în calitatea mea de pedagog, vă spun să-i lăsaţi pe alţii cum sunt, să vă opriţi asupra voastră înşivă, iar când veţi deveni suficient de inteligenţi, puri, luminoşi, armonioşi, îi veţi copleşi pe ceilalţi prin prezenţa voastră, iar ei se vor ruşina că au gândit astfel... Îi veţi critica atunci, prin prezenţa voastră, prin lumina voastră şi aceasta este cea mai bună critică. De ce nu s-a explicat acest lucru în şcoli, în familii, peste tot? Eu, de pildă, am văzut cele

mai urâte fete, criticând pe cele mai frumoase! De ce o făceau? Fiindcă ele nu erau frumoase, iată... şi vorbeau vrute şi nevrute; ele nu se credeau de loc urâte, vedeţi ce mod de gândire aveau... Cât de multe lucruri lipsesc din educaţia oamenilor!

Un minut de meditaţie.